

der fri Tobak, og der hænger Ribes til fælles Afbenyttelse. En saadan Ribe kan maasse faa blive brugt af en Mand med Difteritis, og i næste Øjeblik vandre over i Munden paa en ny Soldat, og paa den Maade, mener jeg, kan Smitten bringes ind paa Kasernen. Naar de angrebne der komme ind paa en Stue, hvor der ligger 20—30 Mand, vil Smitten hurtig udbrede sig. Man vil maasse sige: Hvorfor gaar det ikke paa samme Maade med Kjøbenhavnerne? Ja, der er vel ogsaa Sygdom blandt Kjøbenhavnerne i Kastelet, men ikke nær saa meget, og det er, fordi Kjøbenhavnerne have deres Familier her i Byen, hvor de kunne komme. Vel er der mange af dem, der ogsaa benytte disse Kneiper og Kælbere, men ikke forholdsvis saa mange, og de ere lokaliserede og naturaliserede her i Byen og blive derfor ikke saa let angrebne som de andre, der ligger ganske nær. Hvis det i Realiteten var Kasernens Skyld, at der kommer Smitte, hvis Kasernen var befængt med Smittstof, er det underligt, at ingen af de 60—70 Familier, som bo i Kasernen, Underofficererne, Mand og Kone undertiden med 3—6 Børn, Officerer med deres Tjenestefolk, Marketerne med deres Folk, angribes af de Sygdomme, der vise sig. Hvori ligger det? Hvis det var Kasernen, der i sig selv var smittebefængt, skønt den bliver desinficeret paa alle mulige og næsten umulige Maader, vilde disse Familier jo ikke kunne blive fri for Smitten. Derfor er det rigtigt, at der bliver gjort Forsøg, for at det kan vise sig, om ikke Uarsagen til Smitten kan ligge i de Forhold, jeg har omtalt, og deri, at der kommer Soldater ind fra Landet til ny Forhold. Ved disse Forsøg vil man prøve at bevise, at det ikke er Kasernen, der bærer Smitten i sig. Man vil prøve, om Kjøbenhavnerne, der ere mere naturaliserede her i Byen, ere lige saa modtagelige, og viser det sig, at de ikke smittes, eller ikke i saa høj Grad, er det bevist, at det ikke er Kasernens Skyld, at der er Sygdom. Forsøget synes jeg altsaa er fuldt begrundet, og det er mit Haab, at det vil vise sig, at den naturlige Grund til Smitten ligger deri, at det er os umuligt at holde Soldaterne inden for Kasernen til enhver Tid af Døgnet. Kunde man helt forbyde dem at komme ud blandt Befolkningen og at søge de Steder, de søge, er jeg overbevist om, at den megen Smitte og den megen Tale om Smitte vilde falde bort af sig selv. Men det kan man ikke gøre. Forsøget vil nu vise, om det er Landboerne, der ikke kunne taale de forandrede Forhold og derfor ere mere modtagelige. Noget andet er det, at Kasareterne, som det ærede Medlem om-

talte, ikke ere tidsvarende, skønt Bestyrelsen gør alt for at gøre dem saa tidsvarende som muligt. At navnlig det Smittehospital i Nyboder, der blev nævnt, er uheldigt, skal jeg villig indrømme, og det er rigtigt, at det ærede Medlem som Militærlæge omtaler det. Jeg vil ret haabe, at han vil benytte sin Indflydelse saa meget som muligt til, at vi snart kunne faa bedre Hospitaler, byggede saa fuldkomne som vel muligt og tidsvarende i alle Retninger. Det vil koste nogle Penge. Men naar man vil varetage Landets Søners Læve i denne Retning, og naar det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, ret af Hjertet vil det, kan det ikke nytte at tænke paa at knibe paa de Penge, der skulle til. Jeg mener altsaa, at det er fuldt ud berettiget at gøre denne Prøve, og forhaabentlig vil det da vise sig, at Sølvgades Kaserne ikke er saa smittebefængt, som den har faaet Skyld for i de senere Aaringer, hvad jeg aldrig har troet.

Buff: Det er jo ikke Skik her i Tinget at faa en indgaaende 1ste Behandling af Tillægsbevillingsloven, i Mod sætning til, hvad der er sket ved Finansloven, hvis 1ste Behandling netop er meget indgaaende. Ved Tillægsbevillingsloven pleje vi at have Hovedforhandlingen ved 2den Behandling. Men da nu saa mange have taget Ordet og ogsaa et Punkt, vedrørende min Valgkreds, er berørt, vil jeg gøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem for Bonfild (Paulin) omtalte et Forhold, der synes endelig ordnet her ved Tillægsbevillingsloven ved en Bevilling paa 11,100 Kr. til nogle Grænseboere, hvis Ejendomme ligge paa begge Sider af Grænsen. Det er et Spørgsmaal, som vi mange Gange have haft fremme i denne Sal, idet Bønderne derovre flere Gange ere komne med Andragende til Rigsdagen om at faa Støtte. Folketinget har ogsaa stillet sig velvillig til Sagen, men det har hele Tiden været bange for at gaa for stærkt i Siden for denne Sag, da man ikke vidste, hvilken finansiel Betydning den vilde faa. Saa fik vi en ny Indenrigsminister — nu ligger Sagen jo under Landbrugsmi- nisteren — og han stillede sig velvillig til Andragendet og lovede at lade Sagen undersøge. Nu er det blevet undersøgt siden sidste Rigsdagssamling, og det er saa heldigt, at den Mand, der nu er Landbrugsmi- nister, selv personlig har været med til at undersøge dette Forhold. Det viser sig nu, at der kun er 6 tilbage, 3 i Bonfild Kredsen og 3 i Ribe Kredsen, som allerede ejede deres Ejendomme før 1864. Alle de andre Ejendomme have siden 1864 stiftet Ejere, og